

esett volna le
oda valamikor
valami égi oknak
folytán, és megtaposta
volna a földet laposra ott; —
jó volt az disznólegelőnek,
lehetett a kátyúkba köpdösni;
állt azon sok nagy bodzaliget;
elbújhattak ott, akik loptak;
szülője volt az a lapos föld
tövisnek, bánatnak, sárnak és
sok nagy keserű vándorbotnak.

És e lapuló pusztaság
peremén, hol a fák
sűrűbben nőttek, néhány ház
állott, nem voltak újak,
tetejük nagy szalmakucsmá volt,
s alattuk idők aludtak
és őszök és évek.

S ki tudja mennyi. Sok.
Aki messziről nézte,
annak úgy rémlett,
hogy négy-öt óriás juhász
ült ott alá a mennyboltnak
tanakodni,
pipázni,
jó időt várni,
míg sipkájukra az esők folytak.

— — — — —
Kit illetve jobban koszorú,
mint a Fazokas Ádám fejét,
ha a szokás kitüntetné
a nagybánatú
embereket, a bú fiait,
a magányosság türelmes tűrőit?
Hiszen nemcsak a háború
furgatagában vannak hősök,
s nemcsak a

földindulás menekülőit
illeti szánó tisztelet,
hanem a magára maradt
embert is, ki porban lépeget,
s napról napra a
szürke élet árnyékai alatt
hordozza földi keresztjét,
no meg az ásót, favillát
hogy meglegyen a betevő falat,
s hogy ággal várják szegényt az
[esték

Az ilyen ember nem kap koszorút
soha. Nem szokás,
hogy a kor felékesítse
azt, ki porral vív háborút,
aki összetört marokkal földet ás,
s nyakában csöpp
zacskóban pár fillérét
őrzi, hogy el ne veszítse.
Az ilyen ember
mindenkitől távol
álmokat, vagy
kisszéklábat farag
és a fejét nem emeli fel,
nincs miért: nem köríti dicsőség
és nem hull reá égi mámor.

Az ember, a szegény,
ül kapuja felén,
nehéz szerszámaikat letette,
talpaiban sok út fáradtsága,
tört marka ölében pihen,
vizeskorsója mellette,
és a pusztaságra
bámul . . . Por ő, és búza
és ember, együttvéve. Dísztelen
fejét esők árja
s nagy rossz kalapja koszorúzza.

TÉNAGY SÁNDOR

VASKENYÉR

kenyeret és szavakat rágok
fogyasztom lassan a világot
nyílik ínyemen vérszivárvány
fájdalom hajlik mint a nádszál
megpattan fogam gyöngyzománca

nem gondolhatok mégse másra
kenyerem szavam néha méreg
hiába minden mégis élek
önmagam-gyúrta dallal vérrel
megrághatatlan vaskenyérrrel